

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

1. Aliorum sententiæ reiciuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

7. Denique opponitur siue possibilia siue finita, siue infinita, si omnia potest simul: ergo omnia simul efficere poterit: hoc autem repugnat, quia exhauriretur potentia Dei, si aliquid viterius efficere posset, quod repugnat infinitati: maxime, si possibilia finita sunt: si autem infinita, posset infinitum in actu efficere, quod etiam repugnat. Hoc argumentum distinctione vulgari similitudinis actus, & potentie prorsus evanescit; à similitudine enim potentie ad omnia possibilia, quam in Deo pro antecedenti fatemur, ad similitudinem actus, seu actionis omnium eorum, quam argumentum contendit, consequentia non tenet, ut in potentia intellectiva, & volitiva animo nostro identificata; simulque ad omnes suos actus, quos tamen omnes nequit simul exercere; & in potentia ad motum localem omnem, quæ simul in vivente est, nec tamen simul motus omnis valet exerceri. Et ratio est: quia potest esse in conjunctione omnium, vel aliquorum possibilibus simul repugnantia, ut in duratioris succelliarum partibus: ac proinde potentie defectus non est, quod simul actu coniungi nequeant, sed eius conjunctionis repugnantia, ad quam potentia nulla extenditur.

8. Ceterum, etsi respectu eorum, quorum conjunctione simultanea repugnat, solutio consistat, respectu tamen aliorum omnium possibilibus, quorum alterum negationem alterius essentialiter non importat, tenet omnino in se præfenti opposita consequentia: cum respectu illorum, quod simul produci à Deo non possent, in defectum potentie Dei necessario proveniret: cum eorum omnium conjunctione possibilibus absolute, ac non repugnans sit: ac proinde, si ad id potentia Dei non extendereetur, omnium possibilibus potentia, siue Omnipotentia non esset. Quod si in nullius è possibilibus cum aliis conjunctione simultanea impossibilitas, & repugnantia adesset, omnia possibilia simul produci à Deo posse facendum ex dictis necessario foret, quin rationes oppositæ quidquam præstent. Illud de exhaustionis ad modum valis intelligatur potentia sua exhauriri Deum, est ignorantia crassa argumentis; si ex extrinseco effectu, & actione idem est, atque conclusio, quæ impugnat scilicet Deum simul semelque efficere omnia, quæ fieri, & esse simul non repugnant: quod non repugnare certissimum est. Dices repugnare potentie infinitæ, ac omnipotentie nihil viterius factis etiam in eo casu facere posse. Negatur tamen facile: cum viterioris effectus impotentia ex parte ipsius repugnantis in se, non tamen potentie infinitæ Dei tunc esset.

9. Secunda ratio: quod posset Deus infinitum in actu, & categorematice efficere, si admittatur possibilia eo infinitatis genere infinita esse, non est consequens repugnans; sed necessarium, ut dixi. De possibilitate autem cuiusmodi infinitatis, eiusque repugnantia disputare, nec locus præfens, nec animus est: admittique repugnantia non tenet consequentia. Tunc enim defectu obiecti, seu termini à Deo infinitum in actu effici non posset. Hic etiam disputatur extra rem, & chorum, an Deus possit efficere species, refutæ alias ab his, quas de facto produxit negantibus erronee Abailardo, VViclepho, aliisque hæreticis, an saltem adeo perfectam speciem possit semel producere, quæ nequeat producere perfectiorem? docent Duran. in 1. d. 44. q. 2. & 3. Aureolus apud Capreol. ibi. Atque inclinare videtur Scotus in 3. d. 13. q. 1. Hoc autem totum ex repugnantia, vel non repugnantia in se rei, aut speciei create summe perfectæ pendet; non autem ex activitate potentie Dei, quam ad omnia possibilia extendi diximus. Eiusmodi autem, similiumque repugnantiarum plurimum in creatis examen proprias in Philosophia habet

sedes.

QVÆSTIO II.

Quidnam metaphysicè Dei Omnipotentia sit?

DE Hysicæ loquendo, quidquid formalitatis in Deo, siue essentialis, siue attributale est, Deus est, ut ex eius simplicitate, & vniuersali unitate Dei supra contra omnem compositionem, siue substantialem, siue accidentalem demonstrata euidenter est. Quare de essentia physica omnipotentie, alterius prædicati, aut attributi diuini questio esse non potest: ac proinde de metaphysica solum essentia omnipotentie inquirimus.

CERTAMEN I.

Aliorum sententia reuincuntur.

1. Prima sententia docet in actu scientie diuinæ, non quidem, quatenus obiecti facienda formalis representatio est, sed quatenus practicum imperium faciendum est, diuinam omnipotentiam, seu causam proximam creaturarum esse: cui fauet D. Thom. 1.2. q. 17. aliter imperare ad intellectum spectare: atque illa: *Dixitque Deus, fiat lux, & facta est lux &c.* & illud: *Ipsæ dixit, & facta sunt*, quæ recitabamus q. 1. cert. 1. Insuper: quia operari per intellectum perfectissimum operandi modus, ac proinde Deo proprius videtur. Sed enim imperium illud potentiam applicans ad opus debet esse, vel cognitio, aut iudicium Dei, si ad ipsum sit, vel externa aliqua locutio, si sit ad alia. Intellectus enim potentia adæquate, & essentialiter cognoscitiva est: ac proinde nequit esse imperium hoc, nisi per modum iudicii ad ipsum Deum imperantem sit, aut per modum iudicii ordinari ad alios, si sit ad illos. Neutrum autem modo posse esse iudicium Dei potentiam actiuam Dei facile suadet. Non ad ipsum Deum: quia tale iudicium, vel est iudicium de re facienda, seu factibili antequam fieri discernatur: Et sic non est ratio proxima agendi in Deo; cum post illud sit decretum ante operationem ad extra: nec determinet ad opus, cum relinquat indifferentiam voluntatis diuinæ ad opus decernendum; imperium autem omne ad opus determinet. Sed neque post decretum (quod plane voluit huius sententie Doctores) potest esse iudicium, seu imperium illud respectu Dei ad opus impellens proxima ratio agendi in Deo ad extra. Quia solum applicare potest iudicium imperantium potentiam proximam imperantis sibi ad executionem: ergo ipsum potentia proxima executionis rerum in Deo non est: alioquin seipsam applicaret, quod repugnat: scilicet, esse applicationem sui ipsius: ergo alia est potentia proxima executionis rerum in Deo.

2. Secundo. Iudicium illud, quod post decretum imperium ad Deum sit impellens ad opus liberum necessarium, & contingens erit: cum tamen omnipotentia necessaria Dei sit. Tertio solum esse potest iudicium de existentia decreti, vel de necessitate executionis eius operis, quod decretum iam est: totum autem hoc, & speculationum, & pure esse existentie, & efficacitæ diuini decreti, non practicum, & imperantium. In inepti imperatum esset de re nimirum necessaria, & inuitabili per antecedens decretum. Ac rursus: quia, vel est aliquid aliud viterius applicandum in Deo ad opus, & hoc erit potentia proxima operandi in eo; vel non est, & iam nihil erit cui, seu ratione cuius imperare sibi possit operis executionem. Denique iudicium hoc imperantium, seu imperium iudicii post voluntatem efficacem operis respectu ipsiusmet iudicantis & operantis (quicumque operaturus simul, & iudicans sit)

universum esse omnino impossibile ostendimus controuersum. Etiam dicimus repræsentatio ad potentiam executionis non cognoscens omnino est impossibilis, & intentionalis motio per illam (est enim surdo, ut aiunt fabellam narrare) quare nullo alio modo moueri potentiam executionem cuiusvis, quam imperio decreti voluntatis despotico per motionem sympathicam ibidem ostendimus: intellectuque motio hæc sympathica facillima est in nostra sententia potentia animæ ab ea realiter non distinguente; licet in opinione eas ab anima distinguere non sit difficile, sed mille exemplis illustris. Ex quo à priori ostenditur nullum iudicium Dei, quod post decretum Dei de effectu quouis sit imperium respectu Dei ipsius esse posse: multoque minus potentiam Dei proximum operandi ad extra, siue omnipotentiam diuinam, quod tunc solum contendebamus.

3. Inde vero probatur facile iudicium diuinum ad res ipsas producendas ordinari non posse, tanquam imperium, & proinde nec potentiam proximam earum: imperium enim cognitiuum, & locutionis, non nisi ad cognoscendum esse, dirigere potest, quoniam *surdo fabella narratur*. Deinde, quia ad eos solum imperium esse proprie potest, in quibus propria obedientia potest esse. Ex rebus autem producendis plura, imo pleraque, non solum non cognoscuntur, & insensibilia, sed & inanimata sunt, quibus obedientia repugnat: ergo respectu horum nequit esse eiusmodi imperium, & actiua proxime potentia Dei. Vnde neque respectu rerum cognosciturarum, & intellectualium, cum eadem sit omnipotentia Dei formalis respectu creaturarum omnium: atque in nostris veris principis formaliter etiam, & metaphysicè indiuisibilis obiectiue. Secundo imperium hoc ad creaturas si potentia Dei proximalis producendi sit, proprii naturæ ad ipsam esse, & existentiam est: ergo etiam ad eas, quæ, cum primum sunt, cognoscituræ essentialiter sunt, terminantur, & dirigunt cum nondum sunt: ac proinde nec cognoscituræ sunt: quod, ut dixi, repugnat. Quod autem creatura Deo obedire, Deique ipsis imperare, eaque, quæ non sunt, vocare, ac dicere, ut sunt, in scripturis dicuntur, metaphorici negotii est, ut efficacia potentia, & voluntatis diuinæ nobis insinuetur. Et certe metaphorice etiam hoc Dei ad creaturas omnes imperium, ut sunt in eius voluntate, non autem in actu intellectus constituitur: bat aperte S. Thom. 1. p. q. 19. art. 4. q. 25. art. 1. ad 4. art. 5. ad 1. Et certe quid actus intellectus diuini creaturis intimare poterit quæ, quantumuis intellectuales sine, diuinis actibus uti ad aliquid percipiendum minime possunt?

4. Secunda sententia docet omnipotentiam ad intellectus diuini actus pertinere, quatenus scientia Dei, quæ voluntatis actus præcedit, est idea, seu exemplar formalis possibilium, à qua applicata per decretum de re facienda perfectissimè modo res à Deo fit, sine alterius potentia exequentis interuentu; quæ in creatis artificibus vltimis requiritur, ob artis, seu ideæ creatæ imperfectionem. Dubio enim procul perfectior ars esset, quæ se sola artefactum efficeret. Ad eum modum exco-gitari potest tertia sententia huic affinis: Dei potentiam in idea, siue exemplari obiectiuo (quod verbum diuinum est) constituitur. Confirmarique posset illis Genes. verbis. *Dixit Deus, fiat lux, & facta est lux*, & similibus pluries eo libro datis; & illis Psalmi: *Ipse dixit, & facta sunt*: atque aliis. *Verbo Domini cali confirmati sunt*. Vbi Verbi nomine secundam personam Trinitatis communiter Patres intelligunt, ut sæpe ostendimus controuersum de Trinitate. Huius sententiæ meminit Duran. in 1. d. 45. q. 2. eamque sequitur satis impugnauit: neque admodum fortiter impugnari posse censet Soar. num. 43. Tertia vero hæc facile impugnatur: quia cum esse ideam obiectiuam, & exemplar, seu verbum creaturarum personæ filij sit, potentia actiua Dei ad extra siue omnipotentia personæ verbo esset, nec Trinitati communis, quod est hæreticum, & contra Athanasij symbolum. Quæ vero ratione verbum ad creaturarum productionem, & communiter cum aliis personis per omnipotentiam concurrat actiue, & specialiter, ut exemplaris causa obiectiua intentionalis creaturarum, diximus citata controuersum: idque solum citata testimonia, & Patres volunt.

Christoph. de Ortega, de Deo Uno, Tomus I.

5. Secunda illius meminere idem Duran. in 1. d. 45. q. 2. ubi eam sequitur satis impugnauit, & Soar. supra num. 42. eam satis probabilem, atque impugnari difficilem aestimans num. 43. verum à num. 46. non admodum leuiter eam impugnare ex ipsa ideæ formalis, seu, quod idem est, artis natura, & essentia, quæ, si distincta formaliter, & metaphysicè à virtute actiua absolute ostendatur, etsi physice in aliquo aliunde identificata, uti in Deo, inueniatur, metaphysicè tamen, & formaliter diuersa à virtute actiua censetur. Quo posito sic eam sententiam secundam impugno. Essentia artis, & ideæ formalis solum dicit vim directiuam operantis ad opus exequendum; quo in genere, si infinita sit, quin ad aliud genus cauendi transcat, Deo omnino digna erit. Potentia vero, seu virtus actiua nullum dicit respectum ad directionem operantis, sed ad solam operis executionem, & effectum: ergo sunt diuersæ formaliter. Dices in Deo vtrumque formaliter, & metaphysicè coniungi. Tum ob artis, tum ob potentia, seu virtutis actiue perfectionem summam. Contra tamen: quia, si ex se hi conceptus formaliter metaphysicè differunt, cuiusvis summitas, & excellentia in sua linea esse formaliter metaphysicè debet; quin transcat ad aliam: licet physice omnia in Deo idem esse debeant ob eius simplicitatem, & physicam indiuisibilem perfectionem; alioqui nulla possemus diuinam prædicata ab aliis formaliter metaphysicè diuidere, quantumuis e genere suo diuersa forent. Contra secundo: quia ex infinitate artis, seu ideæ formalis in sua linea, & potentia actiue in sua, satis intelligitur decens Deo prædicatum. Contra tertio: quia idea, & ars, seu vis directiua operantis ad agendum commotat formalissime potentiam eius, seu virtutem actiuam ad operis agendi executionem; cum tamen se ipsam formaliter commotare nequeat. Atque ex his etiam (ut absurdum erroris ex tertia illa sententia deductum cessaret) sententia tertia facile impugnaretur. Nam ideæ obiectiue motio, & causalitas tota obiectiua est ad operantem, & intentionalis, non autem physica ad effectum agendum e genere, & linea sua.

6. Quarta sententia præter intellectum, voluntatem etiam diuinam ad constitutionem Omnipotentia aduocat; ut ex viroque omnipotentia, quæ neutrum eorum seorsum est, constituta resisteret. Hanc citandis pro voluntate diuinam in vltima sententia amplexari videretur Ferrara, eamque expressè docet Vazq. d. 102. c. 3. atque dandis Aristotelis, & S. Thom. locis, additque Aristotelis ponderatione confirmat. An vero intellectus, & voluntas in actu primo, an in actu secundo omnipotentiam constituunt? censet Vazq. c. 4. intellectum in actu secundo, seu, ut scientia actualis faciendorum practica, & ars est, ad potentiam constituendam confluere: ac proinde intellectum non in actu primo, in quo remotior ab operatione est, sed in actu secundo. Contra vero voluntatem in actu primo, non in actu secundo, omnipotentiam constituere: quia decreta omnia de rebus agendis efficacia, quæ sola operantur, libera, & contingentia sunt, ac proinde necessariam Dei omnipotentiam nequeunt constituere, ut supra de imperio iudicij post decretum de re faciendi habiti arguebamus. Sed certe artis diuinæ, seu scientiæ practicae, aut ideæ formalis ad potentiam Dei cum voluntate formaliter constituendam aduocatio supra impugnata est ea ipsa ratione qua Vazq. illam ad id aduocauit: quia artis munus totum non actiuitatis physica, sed rationis intentionalis, & directionis est. Secundo: quia, vel in ea directione est efficacia actiua physica diuina, nec ne? si est adæquata actiuitas physica erit, ac proinde in ea sola erit potentia infinita, seu omnipotentia Dei, nec poterit formaliter ea, & voluntate diuina constare. Pater primum ex principio illo nostro sæpe repetito, quod prædicatum diuinum, cuiusvis generis, quæ diuinum, nequit non per denegationem termini etiam extrinseci infinitum esse.

7. Quinta sententia omnipotentiam formaliter extra omnia, quæ ad intellectum & voluntatem diuinam spectant, formaliter constituit: imo ante ea omnia: scilicet in prædicato entis, seu essendi infinito, quod omne ens creatum eminenter præcontinet per omnes, ita Soar. supra n. 47. probat. Quia, sicut calor eadem indiuisibili formalitate, quæ subiectum formaliter calidum constituit,

calefactuum etiam constituit, ac proinde eadem in illo formalitas est esse calorem, & principium formale actuum caloris in alio: & similiter, si ignis forma de se caloris in alio productiva esset, eadem formalitate, & ignem, & principium calefactuum constitueret: ita in esse infinito diuino contingit, ut sua essentia, & formalitate, qua infinitum ens, atque omne ens possibile eminenter continens, constituit principium actuum ceterorum omnium entium. Confirmatur: quia, eatenus est Deus formale principium actuum ceterorum omnium entium, quatenus ea omnia eminenter in se continet, seu pracontinet: atqui ea continet, seu pracontinet, quatenus ens infinitum est: ergo quatenus ens infinitum est, est formale principium actuum ceterorum omnium entium, ac proinde infinitas essendi, seu essentiae est in Deo formaliter potentia actiua ad extra, seu omnipotentia creaturatum. Quod autem substantiis, siue entibus substantiis creatis potentia, & virtus actiua proxima superaddatur ob limitationem, & imperfectionem earum est: ac proinde, ne formaliter quidem, Dei essentiae, seu diuino esse est addenda.

8. Verum immerito Soarius infinitatem secundum essentiam, siue infinitatem entis diuini cum omnipotentia diuina confundit. Etenim omnipotentia ab omnibus ipso antiquioribus Theologis, imo & in symbolis, ut Dei attributum, atque extra metaphysicam Dei essentiam recensetur. Secundo, vel loquitur de infinitate secundum essentiam physicam, seu in genere entis, & essentiae physicae, (quo solum pacto attributum Dei infinitas eius per essentiam est, ut dicebamus d. 4. q. 1. cert. 4. n. ult.) atque eo modo implicat esse infinitam essentiam metaphysicam Dei formaliter, & metaphysice, cuius attributum, & passio metaphysice est: vel loquitur de infinitate Dei in genere entis, & essendi, seu per essentiam metaphysicam. Et neque hoc modo accepta infinitate in genere entis quidquam probat: licet in eo formaliter continentia omnis entis possibilis ab imperfectione superati imbibatur. Licet enim ad virtutem actiui principalem continentia omnium, quae in effectu sunt, vel formalis, vel eminentialis formaliter requiratur: non est: alioqui nullibi ea continentia formalis, vel eminentialis aliorum formaliter reperiretur, quin actiuitas in illo principalis adesset, quod est aperte falsum: cum plures sint substantiae perfectiores, vel aequalis perfectae, in quibus alterutra continentia formaliter est: cum tamen respectu aequae, vel minus perfectarum principalis actiuitas non sit. Aliquid ergo aliud actiuitas hae continentia est, ut ipse Soar. alibi latetur. Continentia ergo, seu pracontinentia alterutra requiritur, vel potius praerequitur, in causa ad actiuitatem: quia nemo dare potest, quod non habet. Vnde, si cut ad civilem potestatem absolutam donandi rei danda habitio, seu praehabitio supponitur pro priori, ita ad virtutem actiuiam ea pracontinentia producendorum praesupponitur, ac proinde formaliter metaphysice differunt: sicuti in materia prima diuersa formalitas est posse pati, seu recipere formam & posse componere cum illa, licet in eadem materia vtrumque physice, & realiter idem sit, ut omnes fatentur, atque respectu animorum nostrum, vnum esse altero materia habet.

CERTAMEN II.

Voluntas diuina omnipotentia Dei tota formaliter est.

1. **S**Extra demum sententia in voluntate Dei eius omnipotentiam formaliter ponit. Ex ea enim venit, ut res eo modo, & tempore sint, quibus Deus esse decreuit. In hanc, etsi aperte non ierit, inclinavit tamen Caiet. 1. p. q. 25. art. 1. Canar. q. 27. art. 1. d. 4. p. 2. docuerantque iam olim Scotus in 1. d. 37. q. 1. Bassolis in 2. d. 8. q. 1. S. quantum ad primum. Ferrara 2. cont. gent. c. 10. (licet c. 1. & 16. in alterutro scilicet, vel in intellectu, vel voluntate

fitam esse dicat) subscribo. Plura pro hac scriptura loca inducuntur, quibus Deus omnia in sua voluntate posita habere, atque iuxta voluntatis suae nutum facere in rebus, ac de rebus omnibus dicitur. Sed tamen vere hac dicitur, etsi voluntas omnipotentia formaliter non sit, sed realiter solum: imo in nobis, etsi realiter à voluntate potentia executiua distinguatur, si tamen ei subdita sit, illius actus in nostra voluntate esse dicuntur. Inducitur etiam pro hac sententia S. Thom. citatis supra locis n. 3. sed certe Sanctus Thomas loquitur plane de identitate reali potentiae actiuae Dei cum eius voluntate, ut legendi patebit. Inducitur etiam Aristoteles 3. de anima c. 10. textibus pluribus, ubi ait, appetitum, imo & intellectum, localis motus animalis principium esse, licet corporeis facultatibus diuersis, dum corpori est immensus, ad eiusmodi corporeos motus, ut instrumentis egeat. Ex quo inferri videtur (si separata esset anima, & vniuersum substantiae spirituales, & completae ut Angeli, longeque melius Deus) eiusmodi potentis, & instrumentis adhuc formaliter diuersis, eas ad suos effectus non egere, sed solum appetitu, seu voluntate sua adequatum principium eorum habere. Ceterum solum probatur in eis substantiis mere spiritualibus potentiam actiuiam realiter ab appetitu diuersam necessariam non esse, ut de Deo Aristoteles aiebat.

2. Ceterum. Licet haec Aristotelis, & Sancti Thomae loca, ea etiam ponderatione adhibita, non videantur amplius, quam negationem potentiae executiuae ad localem motum realiter appetitui spiritualium pure substantiarum superaddere probare; tamen nulla potentia, adhuc formaliter ab appetitu diuersa eas ad eum motum (si in aliis praeter Deum earum voluntati realiter superaddita non admittatur executiua potentia) egere, satis videtur ostendi. Etenim, cum motus hic earum substantiarum voluntati subiaceat, cuius volitioni efficaciter subditur. Determinatio potentiae loco-motus earum per voluntatem efficacem, si vera determinatio, ac vera, & realis potentiae alterius, adhuc formaliter à voluntate sit, prout vera, & realiter esse debet; aliter nequit esse vere prout alterius potentiae adhuc formaliter diuersae, si haec realiter cum voluntate identificantur: ergo ex identitate reali loco-motus potentiae Angeli cum eius voluntate recte inferitur vtriusque formalis identitas. Maior probatur: quia vera, & realis subiectio alterius determinationi nequit esse, ubi vnum, & alterum vere, & realiter non est, ut alterum alterius determinationem vere expectet; ut agat, & moueat actione sua. Minor inde claret: quia sola formalis distinctio earum facultatum cum reali identitate non facit vere, & realiter vnam, & alteram facultatem: ac proinde neque veram vnius subiectionem determinationi alterius.

3. Confirmatur: quia nihil eius determinationis est, quod non sit formalissime determinatio voluntatis, ac praeterea nihil reale est, quod vere obediatur despotice, aut sympathice eiusmodi determinationi, quod voluntas ipsa vere non sit. Confirmatur secundo: quia, si eadem realiter vtrique facultas est, nulla est vera applicatio potentiae loco-motus ad motum per voluntatem, quae vere non sit applicatio voluntatis ipsius: quare, etsi, cum facultas exequens realiter diuersa est bene intelligatur verum munus voluntatis efficacis applicandi potentiam exequentem, cum tamen idem realiter haec cum voluntate asseritur eiusmodi munus verum applicandi potentiam exequentem, quid vterius sit ab applicatione eiusdem voluntatis est imperceptibile: quod inde satis constat: quia ni in aliquibus potentia exequens diuersa realiter à voluntate, & appetitu deprehenderetur, chimærica profus eius per voluntatem applicatio censereur.

4. Iam vero, si e negatione realis diuersitatis potentiae loco-motus ab appetitu in substantiis spiritualibus: ac proinde ex impossibilitate vere, & realis subiectionis, determinationis, & applicationis vnius per aliam diuersitas, formalis etiam, earum excluditur, atque identitas vtriusque metaphysica, & formalis probatur: potiori sane iure in Deo potentiae actiuae ad extra, seu omnipotentiae formalis identitas concedenda est; in quo reaperentia formalis identitatis summa catholice debet admitti. Sed etsi ea formalis identitas potentiae executiuae, & appeti-